Normandie 2016

aneb kouzlo „bydlíku“

Je rozhodnuto. Naším dalším společným zážitkem budou pláže v Normandii, které navštívíme v zapůjčeném obytném autě…

Po měsících příprav je to konečně tady. S Bazim a Marou vyrážíme do Holešova převzít (od jara rezervované) obytné auto. Probíhá 90-ti minutové školení, jak užívat bydlík. Po školení máme pocit, že obytné auto je složené pouze z věcí předurčených k poškození. Prohodíme ještě pár slov s velmi ochotným majitelem a jedeme balit.
Dobrodružství začíná ve středu ve 3h ráno, kdy Mara s bydlíkem nakládá Baziho, mě a Fandu. Pokračujeme pro Romana do Kojetína. V kyselovických zatáčkách nám bydlík ukazuje zákony setrvačnosti a adheze v praxi. Tento způsob výuky se jeví jako velmi účinný – Fanda okurky naštěstí chytil a na příště jsme poučeni.
Nakládáme Romana a já se ujímám přetlumočení základních informací ze včerejšího školení. Svítící skříňka odhaluje rozsvícené venkovní světlo – školení nebylo zbytečné ☺.
Cesta přes ČR a Německo probíhá bez větších komplikací. V Belgii nás překvapuje veřejné osvětlení dálnic a od hranic s Francií mlha, která se nás drží až do Normandie. Nepříjemný průvan v obytné části vozu řeší bundy a kapuce.
Závěrečná etapa cesty vychází na Marka, který (jakožto správný pokladník) u třetí mýtné brány prohlašuje, že další závoru proráží. Naštěstí šílené poplatky končí mostem nad přístavem v Le Havre. Obytná část vozu upadá do spánku a veškerá tíha dojezdu padá na řidiče a navigátora.
Je čtvrtek 2:30 a my dorážíme na STPL u pláže Utah – Marek má prakticky holou hruď (v bdělosti ho drželo trhání chlupů z hrudi) a klimbající navigátor Bazi se stává se svou

hláškou „tak to zapatkujem“ terčem na další dva dny ☺. To, že nemáme a o půl třetí v noci ani nemůžeme mít, parkovací kartu do automatu, neřešíme a nalíváme Romčovu slivovici. Během pěti minut jsme všichni ve spacácích.
V 9 h potahujeme bydlík k pláži a užíváme si pohledu na Atlantik. Po rychlé snídani sbíráme pár lastur, kterými je pláž přímo posetá. Během závodu o nejhezčí mušli se u břehu objevuje skupinka tuleňů. Přítomnost tuleňů posunuje Fandovi plavky do čela hitparády zbytečností.

V 10h již procházíme opevnění a pomníky pláže Utah. Zastavujeme se u baru Le Roosevelt, kde prodávají místní suvenýry. Při nákupu nás Mara ohromuje svou znalostí francouzštiny, jeho slovní zásoba je dvojnásobkem průměru naší jednotky (asi dvě slova), ale především intonace a pohotové využití dělá dojem na majitele baru a jeho manželku. Okamžitě projevují zájem o pět stejně oděných krasavců a od Romana žadoní nášivku. Romča kývne a frantík nás okamžitě táhne k baru, kde visí celá řada nášivek z celého světa. Než se stačíme rozkoukat, nášivka je přibitá na trámu uprostřed baru. Majitel nás velmi ochotně fotí za barem a provádí nás jeho podnikem plným zajímavostí okolo vylodění.

Prostřednictvím Baziho mu děkujeme a loučíme se.

Prohlídku pláže Utah končíme u Stp 010 u Hameau Mottet a naše cesta se stáčí k městečku Sainte Mére Église, kde se nachází AIBORNE MUSEUM.

Před návštěvou muzea hodnotíme rozdílné pojetí veřejných záchodů na jednom náměstí.

Muzeum procházíme s příjemným pocitem, že naše cesta nebyla zbytečná. Fotíme kvéry (i české produkce), které známe pouze z knížek a hodnotíme vysokou úroveň zdejších expozic.

V 18 h přijíždíme na STPL v přístavu Grandcamp. Naše nadšení z volného parkovacího místa kazí automat s vodou na žeton a provozní doba, která skončila před půl hodinou. Naštěstí se objevuje zdejší „bába výběrčí“ a kasíruje všechny zdejší bydlíkáře.
Naše nezkušenost s bydlíkařením je vidět, když Baziho třikrát po sobě vysíláme pokaždé s jiným dotazem k hodně překvapené Francouzce. Nakonec nám paní přidává žeton grátis, dostává Plzeň a my jdeme slavit náš první obchodní úspěch.
Páteční ráno trávíme v komunitě místních bydlíkářů. Pozici nováčka prozrazují plné nádoby na vodu stojící vedle auta. (když já měl radost, že to teče ☺). Nyní již na plno využíváme možnosti bydlíku (včetně WC!). Během přípravy snídaně se nic zvláštního nepřihodí, pouze Marek si způsobí popáleninu II. stupně na 0,02% svého těla – Maro, promiň! Popálenina je v průběhu dne ošetřována průběžným chlazením o karoserii vozu, pláště budov, pomníky atd.

V 10 h parkujeme u Pointe du Hoc (skála RANGERS). Po důkladné osobní prohlídce, navštěvujeme místní budovu, která je pod správou USA. Uvnitř shlédneme krátký dokument k událostem z roku 44 a míříme na samotný výběžek pevniny. Procházíme

mezi zbytky bunkrů a pozic dělostřeleckých baterií, jejichž počet mnohonásobně převyšují krátery vzniklé během velmi důkladné dělostřelecké přípravy. Je s podivem, že po tomto pekle mohl ještě někdo bránit pozice.

Po prohlídce se zastavujeme na místních toaletách, kde se objevuje problém s překročením limitních hodnot CH_4, CO_2, NH_3. Pevně věřím, že se situaci podařilo brzy vyřešit a nebylo třeba zvláštních opatření v oblasti bezpečnosti.
Ve 13h přijíždíme do Vierville sur Mer. Parkujeme a užíváme si oběd s výhledem na pláž Omaha. Po rychlém obědě vyrážíme na prohlídku nejslavnější pláže v Normandii.
Probíhající odliv nám umocňuje představu, kdy stovky kluků vybíhají proti hlavním MG 42, které obsluhují vojáci jako Heinrich Severloh…

Klaníme se památce zesnulých, nabíráme písek a pokračujeme autem dále po pláži Omaha.
Naše cesta směřuje k americkému hřbitovu u Colleville sur Mer nad pláží Omaha.

Po cestě neodoláme a cca v 15h zastavujeme u Muzea OVERLORD 44 v Colleville sur Mer.
Opět s úžasem procházíme zdejší dokonalé expozice, kde je možné, mimo jiné, vidět přímé srovnání tanku Sherman vs Panther a německou V-1.

Opouštíme muzeum, abychom se přesunuli k nedalekému hřbitovu. Je pozdě, proto míjíme dobře hlídanou budovu USA a procházíme samotný hřbitov.
9 387 bílých křížů je zbytečné komentovat, proto mlčky procházíme hřbitovem, než nás zdejší personál upozorní, prostřednictvím našeho tlumočníka, fotografa a uznávaného navigátora Baziho, na konec otevírací doby.

Po cestě do předem vytipovaného STPL v Arromanches se zastavujeme u dělostřelecké baterie v Longues su Mer, kde jsou stále k vidění děla z produkce Škody Plzeň.

V 18 h využíváme jedno z posledních parkovacích míst na STPL v Arromanches. Našeho souseda si nakláníme Plzní a (již jako zkušení příslušníci komunity) najíždíme na klíny.
Jsme docela unavení, proto upouštíme od večerní prohlídky městečka a ve společnosti Baziho 18-ti leté skotské spolucestující klábosíme v autě. Během večera se objevuje dobrodružně pojatá výprava z Rakovníka (otec, dcera s přítelem a hodně obouchaný Ducato), která nám pomůže s vyřešením zpáteční cesty – jede se na Paříž.
Je sobota 8:30 a my procházíme (ještě za šera) liduprázdným městečkem k přístavu spojenců.
Návštěva místního MUSEE DU DEBARQUEMENT by mohla objasnit většinu dotazů k mobilnímu přístavu spojenců a Roman s Fandou mohou konečně dokončit své teorie o chování „paneláku“ ve vodě, které produkují již od Utahu. Proto neváháme a bereme za kliku.
Ihned po příchodu do musea dostáváme brožurky v ČJ a pán u pokladny si nás získává svou znalostí češtiny. Během prohlídky je naše výprava (prostřednictvím místního rozhlasu) povolána do zdejšího kinosálu, kde dostáváme sluchátka v ČJ k promítanému dokumentu o přístavu.

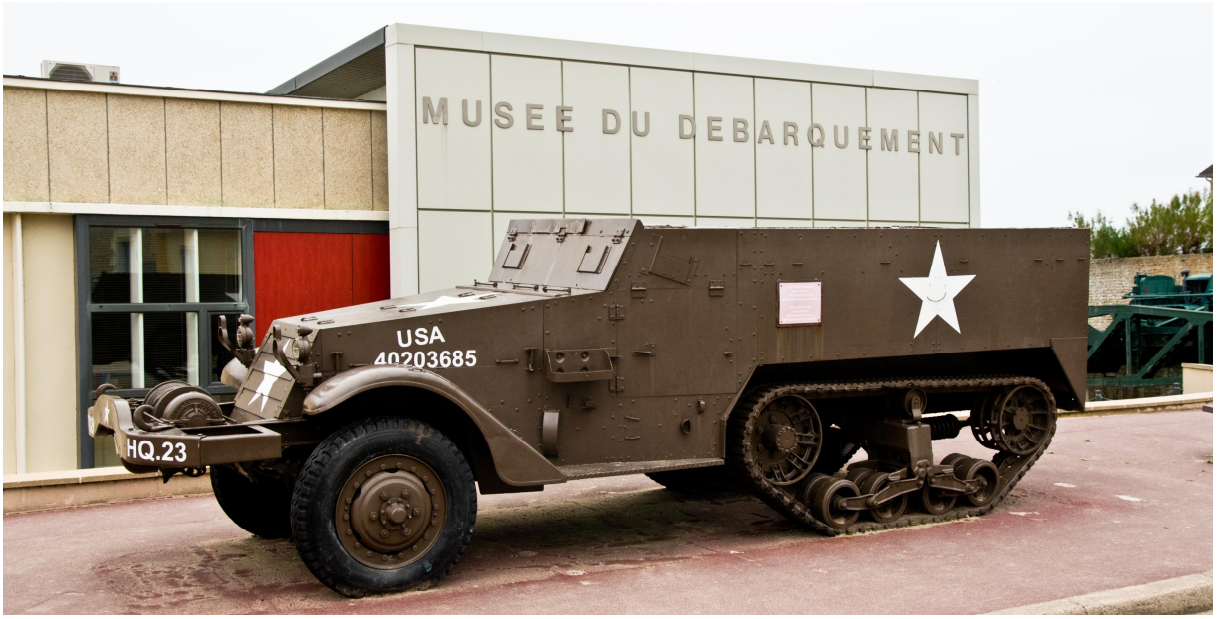

Po prohlídce muzea navštěvujeme pár zdejších krámků, kde nakupujeme vzpomínky na Normandii pro naše blízké.
Je 12h a náš bydlík opouští STPL v Arromanches. V obchodě u Bayeux dokupujeme pár zdejších pochutin a nabíráme kurz Paříž. Předchozího večera nás Bazi rychle přesvědčil, že příležitost vidět jeden z posledních exemplářů tanku Tiger se nemusí opakovat.
Proto si cestu na Paříž zpestřujeme hledáním Tigra v městečku Vimoutiers. Bazi jako manager projektu Tiger se u místní benzinky pokouší zjistit polohu tanku, který se nedaří nalézt. Zdejší „černobílý“ pár je ovšem plně soustředěn na řešení problému, jak tankovat do auta zaparkovaného mimo dosah hadice. Baziho odbydou kroucením hlavy a dál se pokouší ohnout stojan. Naštěstí se na scéně objevuje mladík, který i bez znalosti angličtiny reaguje na slovo „tiger“, z jeho mávání rukama náš tlumočník rychle dedukuje polohu tanku. Vyjíždíme dle pokynů Baziho , dvakrát míjíme popisované odbočky a čistě náhodou (zcela mimo popis) objevujeme památník s tankem Tiger.
Vaříme kávu, fotíme, prohlížíme, hodnotíme …
Je 15 h loučíme se s nejslavnějším tankem druhé světové války a vydáváme se na cestu domů.
První etapu cesty do Dreux dojíždí Romča, který nás provážel celou Normandií – díky.
Následně za volant usedá Mara s Fandou, kteří nás protáhnou Paříží a dovezou až k německému Heilbronnu. Po dotankování přebírám řízení a v družném hovoru s Romanem vydržíme až za Plzeň. Tam předáváme řízení Bazimu, který nás za Markovy podpory přiváží do Brna. Poslední úsek cesty jede Roman. Cesta končí na Romanově dvoře, kde proběhne velmi důsledný úklid zapůjčeného bydlíku – Miriam, díky za svačinku.
O předání bydlíku se postaráme s Markem.

Předáváme v neděli okolo 12h.
Celkem ujeto 3 500 km.
Cesta přes Belgii – mýto Francie cca 60 EURO
Cesta přes Paříž – mýto Francie cca 70 EURO (počítáno od Paříže)
Cena bydlíku 2100,- Kč/den
Průměrná spotřeba 11,6 l (zimní pneu)
Cena na STPL - parkování 0 až 6 EURO , voda 2 EURA

S jídlem bychom vydrželi ještě pár dní a s oblečením, díky jednotné ustrojenosti, do jara ☺

Závěrem bych chtěl poděkovat:

- všem účastníkům zájezdu za super atmosféru
- našim rodinám za „opušťáky“
- firmě CS EMPIRIE, s.r.o. za velmi férové a příjemné jednání při pronájmu auta
- za pěkné počasí, které touhle dobou v Normandii není zrovna obvyklé
- všem turistům, kteří zůstali doma a umožnili nám návštěvu všech památek bez tlačenic a front